

19 Aar siden da. Naar vi da multiplicere den Indtægt, Ølskatloven aarlig har givet Statskassen, med 19, komme vi til en saa stor Sum, at de 136 Millioner nogenlunde forsvinde. Jeg indrømmer, at det, jeg her siger, er lettere finansielle Betragtninger, men de ere akkurat af en lige saa lødig Art som de Jonglørkunster, det ærede Medlem udførte, og hvis vi skulle til det med den Slags, og vil denne økonomiske Forhandling egentlig ikke faa videre Værdi.

Da jeg er ved det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds, vil jeg give ham et godt Raad. Naar han næste Gang skal til at opstille, hvad der kunde have været sparet, vil jeg bede ham om at tage Civillisten ud. Det skulde egentlig ske af Sømmelighedshensyn, for saa vidt jeg ved, have Socialdemokraterne været med til at stemme for Opførelsen af Christiansborg Slot, et Kongehus, som vil koste 6 à 7 Mill. Kr., og det forekommer mig, at der er ligesom en lille Modsigelse i samtidig at ville bygge et Slot til Kongebolig, der koster 6 à 7 Millioner, og at ville lade Kongens Civilliste kun omfatte 120,000 Kr. Vi pleje i det private Liv at sige, at der skal være et vist Forhold mellem det, man giver ud til Bolig, og den Indtægt, man har, og det tror jeg ogsaa gælder for Kongens Civilliste. En Bolig til 6—7 Mill. Kr. og en Civilliste paa kun 120,000 Kr. synes jeg ikke en Gang, det er anstændigt for Socialdemokraterne at komme frem med i et Forslag. Dermed skal jeg forlade det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds, idet jeg kun har villet give ham et Par ven-skabelige Vink, hvorved jeg vil vise ham, at hvis vi skulle til at drøfte finansielle Forhold paa den Façon, kan man komme saa langt ud, at det hele er ingenting værd.

Jeg maa sige, at den Maade, hvorpaa Socialdemokraterne have taget de Bemærkninger, som jeg gjorde til dem under mit første Foredrag, paa en vis Maade har bragt mig en Skuffelse. Jeg havde nemlig været — det indrømmer jeg — naiv nok til at tro, at man maaske kunde være tilbøjelig til lidt at drøfte Realiteten af et Par af de Ting, jeg havde nævnt, fordi jeg havde nævnt dem ikke for at bebrejde Socialdemokraterne noget, men fordi jeg troede, at der var et Punkt, hvor vi maaske ved fælles Hjælp kunde naa noget godt. Jeg betragter det nemlig ingenlunde som noget underordnet, hvordan Tankegangen udvikler sig indenfor det so-

cialdemokratiske Parti, fordi det omfatter saa store Dele af vort Folk, at det har sin Betydning. Men jeg har nu hørt, at det var man ikke oplagt til, og den Slutning, jeg gør af de Udtalelser, der fra forskellige Sider kom til mig, gaar ud paa, at de fleste af de socialdemokratiske Førere egentlig ere ret store Dogmatikere. Jeg bruger dette Udtryk, fordi det saa tidt bliver brugt om den Slags Folk, som jeg hører til, og nu vil jeg vende det om og sige, at der er andre Dogmatikere end de teologiske. Der er ogsaa socialdemokratiske Dogmatikere, som fare op, saa snart man rører en Smule ved det, som de mene er de absolut anerkendte Sandheder, og som have den samme Egenskab, som er ejendommelig for Dogmatikerne, at de se en Ting saa godt, at de slet ikke have Øje for Omverdenen. De gaa, om jeg saa maa sige, med Skyklapper for Øjnene, og de blive i høj Grad mimosegtige. De kunne ikke taale, at man rører ved disse Ting, som for dem ere blevne Dogmer, som for dem ere absolut hellige.

Den anden Opdagelse, jeg har gjort under denne Forhandling, er, at vi virkelig herinde have visse Folk, som tro om sig selv, at de ere lige saa ufejlbare som Paven i Rom. Men jeg mener, det er heldigt at forsøge, om vi ikke kunde faa den Tankegang ændret en Smule. Det er forunderligt, at man her fra den omtalte Side lader, som om man ikke har nogen Forstaaelse af, hvorfor Sporvejsstrejken fik et saa uheldigt Forløb, og lader, som om man ikke har gjort den Opdagelse, at der er noget farligt i den Udsæd, man saar for sin egen Ungdom. Det er ellers noget, som alle andre Mennesker her i Landet have kunnet se, og som de Folk nok selv inden alt for lang Tid skulle faa at føle, at saadan er det. Men hvis de ikke nu ville se det, maa vi vente, indtil Begivenhederne ogsaa lukke deres Øjne op.

Jeg skal saa vende mig til det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Sabroe), som straks, efter at jeg havde haft Ordet, gjorde en kort Bemærkning. Han kunde ikke vente, og jeg kan egentlig ikke se hvorfor, men det kommer ikke Sagen ved. Han havde Dristighed til at sige, at der var ingen aandelig Tvang indenfor hans Parti; han havde saa tidt haft Meninger, som vare afvigende fra Flertallets i hans Parti, og der var aldrig nogen, der havde gjort ham noget derfor; han havde altid haft sin Frihed, der var ikke Tale om Tvang. Det er virkelig dristigt gjort af det ærede Medlem for